

Arrest

nr. 63 844 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 maart 2011 tot intrekking van het recht op vestiging van verzoeker evenals het verblijfsrecht van zijn kinderen, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 maart 2011 en van het bevel van 23 maart 2011 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 26 april 2011 houdende vaststelling van het rolrecht met nummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, treedt op X in Ghana in het huwelijk met een Belgische onderdaan, mevrouw G.A.

Verzoeker dient op 16 juli 2004 bij de Belgische ambassade te Abidjan (Ivoorkust) een aanvraag in voor een visum gezinshereniging. Hij wenst zich bij zijn Belgische echtgenote te voegen.
Op 22 februari 2005 wordt dit visum toegestaan aan verzoeker.

Verzoeker komt België binnen en dient op 3 mei 2005 een aanvraag in tot vestiging.

Op 3 oktober 2005 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (huidige C-kaart).

Op 16 november 2006 dient de zevenjarige Ghanese zoon van verzoeker een aanvraag in voor een visum gezinshereniging om zich bij zijn vader (verzoeker) te komen voegen. Op 31 mei 2007 wordt dit visum toegestaan. De zoon komt België binnen op 2 juli 2007.

Op 6 augustus 2007 wordt de echtscheiding uitgesproken tussen verzoeker en zijn Belgische partner.

Op 3 april 2008 treedt verzoeker in Ghana in het huwelijk met een Ghanese onderdaan, mevrouw D.A. Zij is de moeder van de inmiddels negenjarige zoon van verzoeker.

Op 27 juni 2008 dient D.A. een aanvraag in voor een visum gezinshereniging om zich bij haar echtgenoot (verzoeker) te komen voegen. Dit visum wordt toegestaan en zij komt België binnen op 26 december 2008. Op 26 maart 2009 wordt zij in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 18 maart 2010 wordt in België een tweede kind van verzoeker en D.A geboren.

Er wordt een onderzoek opgestart inzake mevrouw G.A., de ex-echtgenote van verzoeker, inzake een mogelijk schijnhuwelijk met verzoeker en een mogelijk nieuw schijnhuwelijk met een andere persoon.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 22 december 2009 wordt het huwelijk van verzoeker en G.A., aangegaan in Ghana op 12 mei 2004, nietig verklaard.

Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 26 januari 2011 wordt het hoger beroep tegen dit vonnis ongegrond verklaard.

Op 17 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het verblijfsrecht van verzoeker en van de twee kinderen wordt ingetrokken. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote A., G. met wie hij huwde op 12.05.04. Hij diende een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum D op basis van het toenmalige artikel 40 op 16.07.04. Dit werd hem toegestaan op 28.02.05. Hij heeft een aanvraag vestiging ingediend in functie van zijn echtgenote op 03.05.05 en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 03.10.05 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 22.11.07 werd omgezet naar een C kaart. Op 22.05.07 verkreeg D., E. een visum gezinshereniging bekomen (art 10) in functie van zijn vader. Op 18.03.2010 werd betrokkenes dochter A. D. geboren. Beide kinderen hebben verblijfsrecht in functie van hun vader. Op 22.12.09 werd het huwelijk tussen D. en A. vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (ref AR09/442/A). Deze uitspraak werd bevestiging bij arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 26.01.2011 (ref 2010/AR/699). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen het uit het arrest van het Hof van beroep van Antwerpen.

Als gevolg van het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van zijn kinderen wiens verblijfsrecht uit het zijne voortvloeit.

(...)"

Op 17 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het verblijfsrecht van D.A. wordt ingetrokken. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 70 824.

Op 23 maart 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2: verblijft langer in het Rijk dan toegelaten Het wettig verblijf van de betrokkene en zijn minderjarige kinderen is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten, zo ook het recht op gezinshereniging.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3: wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te hebben geschaad

Bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 26.01.2011 (ref 2010/AR/699) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane A.G. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en is dus strijdig met de openbare orde

De kinderen volgen de administratieve situatie van hun vader.

(...)”

Op 23 maart 2011 wordt ook aan D.A bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, de twee kinderen worden vermeld op dit bevel. Het beroep tegen deze beslissing is eveneens gekend onder het rolnummer 70 824.

2. Over de rechtspleging

2.1. In de beschikking houdende vaststelling van het rolrecht werd dit begroot op 1050 euro, na volgende berekening: “175 euro x 3 verzoekers x 2 bestreden beslissingen”.

Er werd een rolrecht betaald van 350 euro. Bijgevolg werd slechts één verzoekende partij op de rol geplaatst en werd het beroep beschouwd als ingesteld tegen de twee bestreden beslissingen.

2.2. Ter zitting voert de advocaat van verzoeker aan dat zij inzake het rolrecht niet begrijpt waarom er een bedrag van 175 euro per bestreden beslissing moet worden betaald. Zij voegt hieraan toe dat minderjarige kinderen niet dienen te betalen zodat moet worden aanvaard dat het beroep ook in hun hoofde is ingesteld en zij legt een stuk voor van het Bureau voor Juridische Bijstand daterend van 20 juni 2011.

Artikel 39/86-1, § 3, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De uitspraak over het rolrecht geschiedt zonder rechtspleging en is niet vatbaar voor enig beroep.”

De ter terechtzitting opgeworpen betwistingen hieromtrent zijn bijgevolg onontvankelijk.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van het artikel 42 quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van het principe 'lex specialis derogat legi generali'. Schending van het rechtszekerheids- en evenredigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsverplichting. Schending van de artikelen 2,3 en 12 van het Kinderrechtenverdrag van 20.11.1989.

(eigen onderlijning in citaten)

Het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)”

4° het huwelijk niet de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, liet geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2 eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer:

(...)

in de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Dit artikel is de Belgische omzetting van artikel 13 van de Europese Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden

De Richtlijn wordt ingeleid met een aantal overwegingen, die belangrijk zijn voor de duiding en interpretatie van de artikelen die erop volgen. Enkele overwegingen zijn in casu het citeren waard:

"(15) De familieleden moet rechtsbescherming worden geboden in geval van overlijden van de burger van de Unie, scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap. Het is derhalve nodig, ter eerbiediging van het familieleven en de menselijke waardigheid en onder bepaalde voorwaarden ter voorkoming van misbruik, maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat familieleden die al op het grondgebied van het gastland verblijven, hun verblijfsrecht in dergelijke gevallen op uitsluitend persoonlijke basis behouden."

"(23) Verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of openbare veiligheid is een maatregel die personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd, ernstige schade kan toebrengen. De mogelijkheid om dergelijke maatregelen toe te passen, dient derhalve ...conform het evenredigheidsbeginsel te worden beperkt, teneinde rekening te houden met de graad van integratie van de betrokken personen, de duur van hun verblijf in het gastland, hun leeftijd, hun gezondheidstoestand, hun familiale en economische situatie en hun bindingen met het land van oorsprong,"

"(24) Aldus zou de bescherming tegen verwijdering des te sterker moeten zijn naarmate de burger van de Unie en zijn familieleden beter in het gastland geïntegreerd., zijn. Verwijderingsmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied van het gastland hebben verbleven, in het bijzonder wanneer zij daar geboren zijn en er hun hele leven hebben gewoond, zouden slechts onder uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen, namelijk indien er dwingende redenen van openbare veiligheid in het spel zijn. Voorts zou ook een verwijderingsmaatregel tegen minderjarigen alleen in dergelijke uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen teneinde overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, de banden met de met de familie in stand te houden."

"(26) In elk geval moet een beroep op de rechter openstaan voor de 'burger van de Unie en zijn familieleden, aan wie de toegang tot of het verblijf in een andere lidstaat is geweigerd,"

"Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur- Op die wijze begrepen, houdt het rechtszekerheidsbeginsel in dat bepaalde grenzen worden gesteld aan de bestuurlijke vrijheid," (ML VAN DAMME en A. WIRTGEN. "Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel" in 1. OPDEBEEK en M. VANDAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315.)

Het evenredigheidsbeginsel vergt dat de maatregel "het resultaat is van een evenwichtige afweging van alle betrokken gegevens en belangen, waarbij de maatregel niet meer pijn mag doen dan noodzakelijk

uit een oogpunt van herstel van de openbare orde", (R.v.St. 3 juni 2008, nr. 183.750, www.raadvst-consetat.be.)

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, Brugge, 1999, 103.)

Artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag stelt in § 2 het volgende:

"De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te waarborgen dat het kind wordt beschermd tegen alle vormen van discriminatie of bestraffing op grond van de status of de activiteiten van, de meningen geuit door of de overtuigingen van de ouders, wettige voogden of familieleden van het kind,"

Artikel 3 geeft aan dat "bij alle maatregelen betreffende kinderen", "de belangen van het kind de eerste overweging (vormen)".

Art. 12 van het Kinderrechtenverdrag gebiedt het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn leeftijd en rijpheid.

2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in ieder gerechtelijke en bestuurlijke procedure die hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht."

Verzoeker heeft zijn verblijfsrecht verkregen via zijn huwelijk d.d. 12.05.2004 met mevrouw A. Op 06.08.2007 werd de echtscheiding bij onderlinge toestemming tussen hen uitgesproken. De nietigverklaring van het huwelijk volgde slechts op 22.12.2009. Er zijn dan ook meer dan drie volledige jaren voorbijgegaan sinds het huwelijk vooraleer dit ontbonden werd, zodat verzoekers verblijfsrecht conform het artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet niet meer ingetrokken kan worden. Het artikel 42 quater, § 4, 1° is dan ook geschonden.

Verzoeker mocht erop rekenen dat dit artikel zou toegepast worden door de Dienst Vreemdelingenzaken en dat het niet - zoals in casu wel gebeurd is - omzeild zou worden. Hierdoor is het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt het artikel 42 quater, § 4, 1° niet in de bestreden beslissing en neemt zijn toevlucht tot "het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'. Hierdoor schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het principe 'lex specialis derogat legi generali' wat hier duidelijk van toepassing is: het artikel 42 quater vermeldt zowel de regel (in welbepaalde gevallen kan het verblijfsrecht beëindigd worden) als de uitzondering (het niet-beëindigen van het verblijfsrecht in andere welbepaalde gevallen) met naam en toenaam, daar waar 'fraus omnia corrumpit' erg algemeen is.

Het achterpoortje van "fraus omnia corrumpit" kan bovendien niet gebruikt worden omwille van de ratio legis van het artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/38, nl. het evenredigheidsbeginsel.

De bedoeling van de opsomming van mogelijke situaties waarin geen einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie ligt inderdaad in de rechtsbescherming van de betrokkenen en de eerbiediging van hun menselijke waardigheid, en in het voorkomen van de onevenredig ernstige schade die ontstaat bij het beëindigen van het verblijf van goed geïntegreerde mensen.

Zoals boven vermeld dient er in dit verband rekening gehouden te worden met de graad van integratie, de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de familiale en economische situatie en de bindingen met het land van oorsprong van de betrokkenen. Tenslotte dienen ook de rechten van het kind gerespecteerd te worden.

Verzoeker verblijft intussen zes jaar in België. Hij spreekt Nederlands en heeft sinds het begin van zijn verblijf ononderbroken gewerkt, nooit enige uitkering of leefloon ontvangen noch gevraagd. Verzoekers zoon E. verblijft sinds 2007 in België (1/3 van zijn jonge leven) en gaat hier naar school. Dochter A. D. is in België geboren. Het centrum van verzoekers belangen en van zijn gezin bevindt zich dan ook zeer duidelijk in België en dit sinds verscheidene jaren.

Over al deze elementen wordt met geen woord gerept in de bestreden beslissing.

Het evenredigheidsbeginsel, minstens de materiële motiveringsverplichting is geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt op de beslissing tof intrekking van het recht op vestiging van verzoeker de naam van de kinderen E. D. en A.D. D., en deze beslissing eindigt ook met "Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van zijn kinderen wiens verblijfsrecht uit het zijne voortvloeit".

Er wordt echter op geen enkele manier uiteengezet op welke manier de kinderen hun bijdrage geleverd zouden hebben aan het beweerd bedrog of schijnhuwelijk van hun vader; noch wordt er enige

zelfstandige juridische basis ingeroepen op basis waarvan hun verblijfsrecht zou kunnen ingetrokken worden.

Verder staat ook op het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker werd betekend dal "de kinderen de administratieve situatie van hun vader (volgen)", maar worden hun namen niet hier vermeld maar wel bovenaan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hun moeder mevrouw D. A., betekend werd, hoewel de beslissing tot verval van het verblijfsrecht van deze laatste geen betrekking heeft op hen. Het is dan ook onduidelijk wiens statuut de kinderen werkelijk volgen De materiële motiveringsverplichting is geschonden.

Zoon E., die intussen reeds 12 jaar is, kreeg op geen enkel moment de kans zijn mening te geven over de op til zijnde bestreden beslissing, en dit terwijl zijn belangen wel degelijk in het geding zijn.

Bovendien worden hij en zijn zusje A.D. gestraft voor feiten waarvan hun ouders verdacht worden, met een bevel om het grondgebied te verlaten van België, het land waar E. 1/3 van zijn leven doorgebracht heeft en A. D. geboren is.

De artikelen 2, 3 en 12 van het Kinderrechtenverdrag zijn geschonden."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker eraan voorbijgaat dat zijn huwelijk op basis waarvan hij een verblijfsrecht heeft verkregen, werd vernietigd omdat het strijdig werd bevonden met de Belgische en de internationale openbare orde. Aangezien het verblijfsrecht van verzoeker gebaseerd was op zijn huwelijk met een Belgische onderdaan en dit huwelijk werd vernietigd, kon de verwerende partij redelijkerwijze besluiten tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker. Op grond van de gegevens van het dossier kan niet worden betwist dat de Belgische procedure tot gezinshereniging misbruikt werd en dat verzoeker in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de specifieke regel van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet voorrang heeft op het algemeen principe "*fraus omnia corrumpit*". Dit rechtsprincipe is een rechtmatige, autonome rechtsgrond om het verblijfsrecht te beëindigen. Bovendien wordt deze redenering gevolgd in de rechtsleer en door vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er diende dan ook geen toepassing te worden gemaakt van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij een schending van het principe "*lex specialis derogat legi generali*" en het rechtszekerheids- en evenredigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur opwerpt. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij voorhoudt dat dit niet kan worden tegengeworpen aan de kinderen. Zoals in de bestreden beslissing werd gemotiveerd, merkt de verwerende partij op dat het verblijfsrecht van de kinderen van verzoeker voortvloeit uit verzoekers verblijfsrecht. Gezien verzoekers huwelijk nietig werd verklaard, wordt het geacht nooit bestaan te hebben en komen alle uit dit huwelijk voortgevloeide rechten eveneens te vervallen, zoals onder meer het recht op gezinshereniging. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State, naar rechtsleer en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd en de kritiek inzake de toestand van de kinderen kan niet worden aangenomen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het verblijfsrecht van de kinderen van verzoeker wordt ingetrokken, gelet op het feit dat hun verblijfsrecht uit dat van hun vader voortvloeit. In het bevel om het grondgebied te verlaten werd dan ook geheel terecht geoordeeld dat de kinderen de administratieve situatie van hun vader volgen. Bijgevolg kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat het niet duidelijk zou zijn of de kinderen nu de situatie van de moeder dan wel van de vader volgen.

Het loutere feit dat de ambtenaar van de gemeente Borgerhout op de beslissing van verzoekers echtgenote met de hand geschreven heeft dat dat bevel ook betrekking heeft op de kinderen, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Dit betreft immers een louter gebrek in de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde.

De onregelmatige kennisgeving van een beslissing maakt niet noodzakelijk een schending uit van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig. Het zou van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde houdende het bevel op deze basis te vernietigen, temeer nu verzoeker niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving zou zijn

gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheid om de beslissing aan te vechten. Daarnaast rijst nog de vraag naar het belang dat verzoeker heeft bij deze kritiek, nu zowel aan hem als aan zijn echtgenote een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) laat de verwerende partij gelden dat dit verdrag geen directe werking heeft en dat verzoeker er zich derhalve niet met gunstig gevolg op kan beroepen. Deze verdragsbepalingen volstaan op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

4.3.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot intrekking van het vestigingsrecht van verzoeker en het verblijfsrecht van zijn kinderen, merkt de Raad op dat niet wordt betwist dat de toekenning van een vestigingsrecht en de afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen of een C-kaart dient beschouwd te worden als een administratieve rechtshandeling die aan verzoeker rechten heeft toegekend. De Raad sluit zich aan bij vaste rechtspraak van de Raad van State inzake de intrekking van onregelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten doen ontstaan. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr. 98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404, RvS 25 september 2006, nr. 162.676).

Er is geen uitdrukkelijke wetsbepaling die *in casu* voorziet in de intrekking van verzoekers vestigingsrecht en het verblijfsrecht van de kinderen. De intrekking van verzoekers vestigingsrecht en van het verblijfsrecht van de kinderen dateert van na het verstrijken van de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep tegen de toekenning van het vestigingsrecht aan verzoeker en de beslissing tot afgifte van de identiteitskaart voor vreemdelingen. Het vestigingsrecht van verzoeker werd echter door bedrog uitgelokt, namelijk verzoekers wegens schijnhuwelijk nietig verklaard huwelijk. Aldus kon de intrekking door de verwerende partij van dit recht en ook van het daaruit voortvloeiend verblijfsrecht van de kinderen, op om het even welk ogenblik en aldus ook buiten de beroepstermijn van dertig dagen, gebeuren.

Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, diende er *in casu* dus geen wetsartikel te bestaan op basis waarvan de verwerende partij tot intrekking is overgegaan. In de eerste bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn recht op vestiging had verkregen op grond van fraude en dat het verblijfsrecht van de kinderen van verzoeker uit dat van verzoeker voortvloeit. Verzoekers verwijzing naar artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet of naar de termijn die reeds was verstreken na de datum van het aangaan van het huwelijk is bijgevolg niet ter zake dienend.

Verzoeker uit voor het overige geen kritiek op de inhoud van de twee bestreden beslissingen.

De aangevoerde schending van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet is niet ter zake dienend en kan niet worden aangenomen.

4.3.2. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Richtlijn 2004/38) en dat de *ratio legis* van deze richtlijn niet kan worden opzijgeschoven door de toepassing van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*", merkt de Raad vooreerst op dat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, zoals verzoeker bevestigt in het middel, zodat

aan deze richtlijn geen directe werking meer kan worden toegeschreven en verzoeker er zich niet rechtstreeks op kan beroepen. Verzoeker voert niet aan dat deze richtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet.

Ten overvloede, waar verzoeker erop wijst dat het evenredigheidsbeginsel in ogenschouw dient te worden genomen en dat rekening diende te worden gehouden met zijn integratie en met die van zijn kinderen, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat het huwelijk van verzoeker met een Belgische onderdaan werd nietig verklaard en strijdig werd bevonden met de Belgische en de internationale openbare orde, dat verzoeker de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met deze Belgische onderdaan en dat zijn frauduleuze intentie blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en uit het arrest van het hof van beroep te Antwerpen. In het middel uit verzoeker geen kritiek op deze motieven en betwist hij de inhoud ervan niet.

Er wordt dus wel degelijk vermeld waarom *in casu* werd overgegaan tot de maatregel van intrekking van het recht van vestiging van verzoeker, namelijk omdat verzoeker de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt, zijn huwelijk werd nietigverklaard en hij zich schuldig heeft gemaakt aan "*fraus omnia corrumpit*". De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk.

4.3.3. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Hierboven werd reeds uiteengezet dat artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet *in casu* niet van toepassing is. De Raad herhaalt dat hij zich aansluit bij vaste rechtspraak van de Raad van State inzake de intrekking van onregelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten doen ontstaan. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr. 98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404; RvS 25 september 2006, nr. 162.676).

Er is geen uitdrukkelijke wetsbepaling die *in casu* voorziet in de intrekking van verzoekers vestigingsrecht. Het vestigingsrecht van verzoeker werd echter door bedrog uitgelokt, namelijk verzoekers wegens schijnhuwelijk nietig verklaard huwelijk. Aldus kon de intrekking door de verwerende partij op om het even welk ogenblik en aldus ook buiten de beroepstermijn van dertig dagen, gebeuren.

Verzoeker kan zich *in casu* niet met goed gevolg op het rechtszekerheidsbeginsel beroepen, omdat vaststaat dat hij bedrog heeft gepleegd om een recht van vestiging in België te verkrijgen. In het middel betwist verzoeker zijn frauduleuze intenties niet.

4.3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Zoals hierboven reeds gesteld in punt 3.3.1. kon het verblijfsrecht van de kinderen worden ingetrokken omdat dit voortspuit uit het vestigingsrecht van verzoeker, dat werd ingetrokken omdat bedrog aan de basis ervan lag. Het is niet vereist dat in de eerste bestreden beslissing zou worden gemotiveerd dat de kinderen een bijdrage zouden hebben geleverd aan het bedrog van verzoeker of dat een zelfstandige juridische basis wordt vermeld voor het intrekken van hun verblijfsrecht. Het motief *“Beide kinderen hebben verblijfsrecht in functie van hun vader.”* en *“Als gevolg van het rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit” wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van zijn kinderen wiens verblijfsrecht uit het zijne voortvloeit”* volstaat.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding werd genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.5. Inzake de tweede bestreden beslissing merkt de Raad volledigheidshalve op dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

Inzake de kinderen wordt in het bevel uitdrukkelijk vermeld *“De kinderen volgen de administratieve situatie van hun vader”*. Verzoeker kan niet gevolgd worden dat het onduidelijk is wiens statuut de kinderen werkelijk volgen.

De omstandigheid dat op het formulier van kennisgeving van het bevel aan verzoeker de namen van de kinderen niet worden vermeld, maar wel op het formulier van kennisgeving van het bevel aan de moeder van de kinderen, kan niet tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing leiden. Een eventueel gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing doet geen afbreuk aan de wettigheid ervan en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing.

4.3.6. Ten slotte voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 12 van het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat de staten passende maatregelen nemen om te waarborgen dat het kind wordt beschermd tegen alle vormen van discriminatie of bestraffing op grond van de status of de activiteiten van de ouders of de meningen geuit door de ouders of de overtuiging van de ouders. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat de Staten die partij zijn, het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht verzekeren die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.

Deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen.

De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing die steunt op de stukken van het dossier, blijkt dat verzoeker op frauduleuze wijze zijn recht op vestiging heeft verkregen: het huwelijk op basis waarvan hij zijn verblijfsrecht verkreeg, werd immers nietig verklaard wegens schijnhuwelijk. De omstandigheid dat het oudste kind van verzoeker naar België is gekomen om zich bij zijn vader te voegen en de omstandigheid dat het jongste kind van verzoeker in België is geboren, zijn gevolgen van het verblijf van de vader, verzoeker, in België waarvan achteraf werd vastgesteld dat dit verblijf geacht moet worden nooit te hebben bestaan.

4.3.7. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond. De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten, waarvan het bedrag wordt vastgesteld op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET